

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce **B. C., o. s.**, se sídlem v P., M., proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, odboru regionálního rozvoje, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **K. D.**, se sídlem P., V., zastoupené Danielem Rosickým, advokátem advokátní kanceláře PRK Partners s. r. o. se sídlem Praha 1, Jáchymova 26/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2012, sp. zn. SZ 062743/2012/KUSK REG/Gr, čj. 092861/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2012, sp. zn. SZ 062743/2012/KUSK REG/Gr, čj. 092861/2012/KUSK, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 1. 2012, čj. Výst./3800/II-6/Hoř, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím stavební úřad umístil

stavbu: Lávka pro pěší (pěší připojení zábavně společenského centra Central Kladno) na pozemku parc. č. , v katastrálním území Kladno (dále jen „stavba“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného vznáší tyto námitky:

Žalobce nejprve brojí proti způsobu, jakým byla vypořádána jím uplatněná námitka podjatosti úředních osob. Konkrétně namítal podjatost A. H. (úřední osoby stavebního úřadu), K. Š. (vedoucího stavebního úřadu) a Z. S. (tajemníka). Tyto námitky byly zamítnuty třemi samostatnými usneseními, proti kterým podal žalobce tři samostatná odvolání, přičemž rozhodnutí o odvolání týkající se podjatosti A. H. nebylo žalobci nikdy doručeno. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2012 čj. 060139/2012/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného o podjatosti“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí tajemníka Magistrátu města Kladna ze dne 12. 1. 2012, čj. T/6/12, o nevyhloučení K. Š., pak žalobce namítá, že jím byl porušen zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to předně tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise a že procesním postupem byl zkrácen na svých právech. Žalovaný podobně jako prvoinstanční správní orgán neprovedl žádné dokazování, ignoroval námitky žalobce i jeho návrhy na dokazování a nepřezkoumatelným rozhodnutím o podjatosti je zamítl. Tyto námitky pak žalobce v devíti bodech konkretizoval:

- 1) Žalobce namítá, že ačkoli se jedná o dvě vedená územní řízení, na které se námitka podjatosti vztahovala, rozhodl žalovaný společným rozhodnutím, aniž by vedená řízení spojil usnesením podle § 140 správního řádu.
- 2) Dále žalobce namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť nedostal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí ještě před jeho vydáním a případně navrhnout jejich doplnění, ačkoli o to výslovně požádal. Domnívá se, že řízení o podjatosti je správním řízením a uvedené právo mu proto náleží. S touto námitkou se přitom žalovaný v rozhodnutí o podjatosti nevypořádal.
- 3) Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o podjatosti, kterou spatřuje ve způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Konkrétně šlo o to, že prvoinstanční správní orgán ignoroval návrhy žalobce na provádění dokazování (žalobce navrhoval doložit další smluvní písemné vztahy mezi Městem Kladnem a firmou M. K. a osobou zúčastněnou na řízení, a provést výsledky zástupce osoby zúčastněné na řízení), aniž by se s nimi vypořádal.
- 4) Pod tímto bodem žalobce opět namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o podjatosti z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s navrhovaným důkazem v podobě výsledku zástupců osoby zúčastněné na řízení.
- 5) Žalobce namítá, že existují jednoznačné pochybnosti o nepodjatosti K. Š. z důvodu ovlivňování tohoto úředníka jeho zaměstnavatelem (stavebním úřadem), který má úzký vztah k městu Kladno, jemuž byly osobou zúčastněnou na řízení přislíbeny milionové finanční dary. Na posouzení podjatosti by přitom mělo být nazíráno principem, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, nebo ve věci, kde je finančně zainteresován či angažován svými nemovitostmi. Část pozemků pro stavbu přitom vlastní město Kladno. Žalobce rovněž poukazuje na to, že osoba zúčastněná na řízení na webových stránkách <http://centralkladno.cz/projekt.html> avizuje zahájení výstavby, ač k tomu nemá potřebná pravomocná rozhodnutí, čímž dává najevo, že povolená proces má být pouhou formalitou.

- 6) Žalobce též brojí proti nízké úrovni rozhodnutí žalovaného o podjatosti, kdy více než polovinu textu zabírá opsané odvolání žalobce, přičemž se s argumenty a návrhy v něm obsaženými žalovaný poté stejně nezabývá. Například nereaguje na námitky týkající se Stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 23. 12. 2010.
- 7) Žalobce za nepravdivé považuje tvrzení žalovaného o tom, že se K. Š. na vedeném řízení nijak nepodílí, neboť je údajně pouze nadřízeným oprávněné osoby, kterou je A. H., což již žalovaný nezmiňuje. To vyvrací obsah správního spisu, ze kterého plyne, že K. Š. vedl ústní jednání ve věci územního řízení na stavbu Central Kladno – zábavně společenské centrum, I. etapa, které se konalo 29. 12. 2011. Výkonem pravomoci úřední osoby je přitom třeba rozumět nejen její podíl na formálním správním řízení, ale i na jednotlivých úkonech. Žalovaný proto porušil § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
- 8) Neobstojí dále ani odkaz žalovaného na „*stanovisko Nejvyššího správního soudu SJS 503/2005*“ (pozn. soudu: jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004-67), neboť žalobce své námitky neopírá pouze o to, že by bylo rozhodováno o věci obce jejími zaměstnanci, ale existuje řada dalších listinných důkazů nasvědčujících podjatosti.
- 9) Žalovaný nakonec nereagoval na námitku týkající se údajného osobního pohovoru s K. Š. a A. H., k němuž mělo dojít dne 9. 1. 2012, a proto i tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k námitkám týkajících se podjatosti úředních osob uvedl, že nedovodil vztah těchto námitek k rozhodnutí napadenému žalobou. Tyto námitky by mohly mít vztah pouze k rozhodnutí žalovaného o podjatosti, které však není předmětem tohoto řízení. Proto k těmto námitkám žádné vyjádření nepodává.

K žalobě podala vyjádření také osoba zúčastněná na řízení. Nejprve se vyjadřuje k námitkám podjatosti úředních osob, které pro tyto účely rozděluje na námitky týkající se procesního postupu při rozhodování o námitce podjatosti podané žalobcem (1- 4, 6 a 9) a námitky mající dokládat podjatost úředních osob či špatný postup při vyřizování námitky (5, 7 a 8). K prvnímu okruhu námitek osoba zúčastněná na řízení uvádí, že řízení, jehož výsledkem je vydání usnesení o námitce podjatosti, je postupem ryze procesní povahy související s vedeným řízením ve věci samé, tj. nejedná se o samostatné řízení, a proto se § 36 odst. 3 správního řádu neaplikuje. Dále uvádí, že tato procesní rozhodnutí nelze samostatně přezkoumat. V rámci vedeného soudního přezkumu by pak tyto námitky mohly být relevantní jen v případě, kdyby to mělo význam pro rozhodnutí ve věci samé. K druhému okruhu námitek osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že v rámci stanoviska EIA byla na str. 17 požadována tato kompenzační opatření: „*v rozsahu a výši dle požadavků Statutárního města Kladna investor – a. uhradí náklady související s kompenzačními výsadbami zeleně v centru města, b. přispěje do Fondu na financování opatření ke snížení prašnosti na území města Kladna, zajistí vybudování dětského hřiště/sportoviště v centru města jako kompenzaci za narušení faktorů pohody, d. vybuduje nová rezidenční parkovací stání jako náhradu za všechna stání, která v souvislosti se záměrem zaniknou.*“ Na základě tohoto požadavku došlo mezi osobou zúčastněnou na řízení a městem Kladnem dne 26. 11. 2012 k uzavření Dohody o účasti společnosti na Kompenzačním programu Města, přičemž souhlas s uzavřením této dohody udělila rada města dne 5. 11. 2012 (usnesení č. 448). Osoba zúčastněná na řízení je přitom pouze jedním z přispěvatelů tohoto veřejně zřízeného programu. Prohlášení, o kterém

se zmiňuje žalobce, bylo prvotní reakcí na požadavek provedení kompenzačních opatření vznesený v průběhu jednání o vydání stanoviska EIA. Toto prohlášení nebylo projednáno v příslušných orgánech města Kladna a šlo tedy pouze o jednostranný úkon bez právní relevance. K naplnění podmínky stanovené ve stanovisku EIA došlo až uzavřením dohody, která byla podepsána teprve po rozhodnutí stavebního úřadu. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení žalobce nemá žádné další poznatky o podjatosti konkrétních úředních osob, de facto namítá celkovou podjatost celého stavebního úřadu z důvodu zaměstnaneckého poměru jeho úředníků k městu Kladno. V té souvislosti osoba zúčastněná na řízení odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, z něhož plyne, že i nadále mohou obce rozhodovat ve správních řízeních, které se týkají jejich zájmů.

K této námitce soud předně konstatuje, že rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu není samostatně přezkoumatelné v soudním řízení správním, neboť jde o rozhodnutí, kterým se pouze upravuje vedení řízení. Toto rozhodnutí se následně v pravém slova smyslu nepřezkoumává ani v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé, byť to neznamená, že by soud otázku podjatosti rozhodujících úředních osob vůbec neřešil. K příslušné žalobní námitce totiž soud musí zodpovědět na otázku, zda věc neprojednávaly a nerozhodovaly podjaté úřední osoby. Pokud by totiž tomu tak bylo, bylo by tím řízení ve věci samé zatíženo vadou, pro kterou by bylo nezbytné výsledné rozhodnutí zrušit, neboť typově jde o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Ve vztahu k procesním námitkám žalobce směřujícím proti řízení, které rozhodnutí o námitce podjatosti předcházelo (viz shora bod 1, 2 a 9), a námitkám nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí (viz shora bod 3, 4 a 6), tudíž soud souhrnně konstatuje, že vady, vůči nimž tyto námitky brojí, nemůžou z povahy věci mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z hlediska zákonnosti tohoto rozhodnutí je podstatný pouze výsledek daného rozhodování, tj. věcný závěr o samotné podjatosti. Obstojí-li tento závěr, nebylo by možné žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro žádné dílčí pochybení v procesu, který rozhodnutí o námitce podjatosti předcházel, ani pro dílčí nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud uvedenými námitkami detailně nezabýval, neboť v jejich případě chybí potenciální vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Tento postup je odůvodněn hospodárností řízení před soudem.

Pokud jde o otázku samotné podjatosti úředních osob, tj. námitky uvedené pod body 5, 7 a 8, konstatuje soud, že tyto námitky důvodné nejsou. K údajné jednoznačné pochybnosti o nepodjatosti K. Š. je nutno uvést, že v dané věci Ing. K. Š. skutečně nebyl úřední osobou. Tou byla A. H.. Dovojuje-li žalobce opak z toho, že K. Š. měl vést ústní jednání ve věci územního řízení na stavbu Central Kladno – zábavně společenské centrum, I. etapa, které se konalo 29. 12. 2011, je třeba poukázat na to, že v této souzené věci jde o jiné územní řízení, a to řízení o umístění stavby lávky, která zábavně společenské centrum pouze připojuje. Pokud pak jde o protokol o ústním jednání v této věci, je z něho patrné, že ten je podepsán A. H. a nikoli K. Š.. Pokud jde o tvrzené důkazy o podjatosti úředních osob, musí soud konstatovat, že odkazované listiny (například prohlášení jednatelů osoby zúčastněné na řízení) důkazem o podjatosti konkrétních zaměstnanců stavebního úřadu nejsou. K tomu soud dodává, že námitky žalobce jsou více spekulacemi, než konkrétními skutečnostmi, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru o důvodné obavě z ovlivňování konkrétního úředníka jeho zaměstnavatelem. Tyto námitky jsou tudíž nedůvodné.

Žalobce dále brojí proti samotnému rozhodnutí žalovaného, přičemž uvádí třináct konkrétních námitek:

Žalobce ad 1) namítá vady a nepřezkoumatelnost protokolu o ústním jednání a vedení tohoto jednání osobou, vůči níž byla vznesena námitka podjatosti. Konkrétně žalobce již v odvolání uvedl, že ústní jednání vedly dne 29. 12. 2011 osoby (K. Š. a A. H.), vůči nimž byla velmi pravděpodobně již vznesena námitka podjatosti. Ačkoli podaná námitka podjatosti byla opatřena razítkem podatelny Magistrátu města Kladna s datem 29. 12. 2011, má žalobce zato, že toto podání bylo do podatelny bezpochyby doručeno dříve. Z protokolu o ústním jednání pak není zřejmé, kdo jednání vedl, byť žalobce připouští, že nemusí mít k dispozici veškeré doklady. Žalobce tedy v odvolání namítal porušení § 15 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu, avšak žalovaný tento odvolací důvod nevyvrátil a porušil tedy § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný k této námitce uvádí, že o námitkách podjatosti bylo rozhodováno v samostatném odvolacím řízení, přičemž všechna rozhodnutí byla žalobci řádně doručena. Konkrétně jde o rozhodnutí ze dne 2. 4. 2012, sp. zn. SZ 035034/2012/KUSK REG/KE, čj. 058616/2012/KUSK, které nabylo právní moci dne 16. 4. 2012, rozhodnutí ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. SZ 035040/2012/KUSK REG/KE, čj. 060139/2012/KUSK, které nabylo právní moci 24. 4. 2012 a rozhodnutí ze dne 5. 4. 2012, sp. zn. SZ 034896/2012/KUSK REG/KE, čj. 067384/2012/KUSK, které nabylo právní moci 9. 5. 2012.

K námitce vedení řízení navzdory vznesené námitce podjatosti osoba zúčastněná na řízení odkazuje na obálku, v níž byla stavebnímu úřadu doručena písemnost žalobce obsahující námitku podjatosti. Plyne z ní, že tato zásilka byla podána dne 27. 12. 2011 u České pošty, pobočky v Příbrami a je označena razítkem této pobočky s datem 28. 12. 2011. Je tedy nesporné, že tato zásilka mohla být stavebnímu úřadu doručena až dne 29. 12. 2011.

Soud konstatuje, že k obdobně formulované odvolací námitce žalovaný odkázal na svá samostatná rozhodnutí, kterými rozhodoval o odvoláních žalobce ve věci podjatosti jednotlivých pracovníků Magistrátu města Kladna. Správní spisy vedené v této věci si soud vyžádal. Nicméně s ohledem na shora učiněný závěr soudu o tom, že nepodjatost A. H. jakožto úřední osoby nebyla v dané věci relevantně zpochybněna, nemá podle názoru soudu bližší rozbor otázek ohledně okamžiku doručení námitky podjatosti pro věc význam, neboť by tato okolnosti nemohly mít vliv na zákonnost výroku ve věci samé.

Je však třeba se zabývat druhou částí námitky, a to konkrétně otázkami týkajícími se vedení ústního jednání (kým bylo vedeno) a vad protokolu o tomto ústním jednání. Obdobně byla formulována i odvolací námitka, k níž žalovaný konstatoval, jaké náležitosti má obsah protokolu o ústním jednání. Dále uvedl, že žalobce se toto jednání zjevně neúčastnil, neboť jeho podpis chybí. Pokud by se však jednání účastnil, mohl by již v jeho průběhu namítat jeho nedostatky, případně mohl bezprostředně po seznámení se s protokolem podat proti jeho obsahu stížnost. Jestliže však tak žalobce činí až s odstupem času, jsou jeho námitky bezpředmětné.

Podle názoru soudu nelze konstatovat, že by tato námitka byla bezpředmětná pro její opožděné uplatnění až v rámci odvolacího řízení. V tom se žalovaný mylí. Aby však tato námitka směřující do vedení řízení mohla vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, muselo by jí vytýkané pochybení mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí. Soud sice konstatuje, že v protokole není uvedeno jméno, příjmení a funkce nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, jak vyžaduje § 18 odst. 2 správního řádu, avšak vzhledem k tomu, že protokol obsahuje podpis oprávněné úřední osoby A. H. a že tedy lze mít za to, že toto jednání bylo touto osobou vedeno, uzavírá soud, že zmíněná vada vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí nemá. Proto tato námitka není důvodná, i přes její nesprávné vypořádání v napadeném rozhodnutí.

Ad 2) žalobce namítá vady plné moci ze dne 20. 6. 2008 pro zmocněnce osoby zúčastněné na řízení, společnost M. K., kterou považuje za rozpornou s § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Její předmět i rozsah je nejasný. Žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal. Uvádí pouze tolik, že plnou moc uznal za dostačující, aniž by tento závěr byl podložen skutkovými zjištěními a byl přezkoumatelný.

K námitce týkající se vad plné moci žalovaný poukazuje na to, že ani odvolání žalobce nemělo náležitosti dle jeho stanov a rovněž obsahovalo chybu v adrese žalobce, a přesto se žalovaný odvoláním žalobce zabýval, aniž jej vyzýval k odstranění nedostatků odvolání. Dále žalovaný uvádí, že již v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že pokud jsou zachovány základní obsahové náležitosti, je forma plné moci na uvážení účastníka. V dané věci plnou moc posoudil podle jejího obsahu a považoval ji, stejně jako stavební úřad, za dostatečnou.

K vadám v plné moci osoba zúčastněná na řízení uvádí, že správní řád neobsahuje žádné ustanovení, které by stanovilo, jaké údaje má plná moc obsahovat a v jaké formě má být provedena. Osoba zúčastněná na řízení se proto s žalovaným shoduje v tom, že tato námitka nemůže být důvodná.

Soud konstatuje, že tato žalobní námitka důvodná není. Ze správního spisu plyne, že osoba zúčastněná na řízení zplnomocňuje plnou mocí ze dne 20. 6. 2008 společnost M. K. s. r. o. mj. k zastupování zmocnitele ve věci získání rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení pro akci „Obchodní centrum Kladno“. V rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu tato plná moc pro její neurčitost není. Podle tohoto ustanovení zmocnění může být uděleno pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu. Jestliže byl předmět budoucích řízení označen jako „Obchodní centrum Kladno“ přičemž současně byla – byť typově – označena jednotlivá řízení, pro která má zplnomocnění platit, má soud zato, že jde o plnou moc dostatečně určitou, neboť je zřejmé, že tato plná moc byla udělena pro všechna řízení, která budou zapotřebí pro úplnou realizaci stavby obchodního centra. Není přitom pochyb o tom, že stavba označená jako „Central Kladno – Lávka pro pěši“ je z funkčního hlediska součástí stavby celého obchodního centra.

K namítané nepřezkoumatelnosti soud dodává, že byť se žalovaný touto námitkou vypořádal stručně, nepominul ji a jeho rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné není.

Ad 3) žalobce brojí též proti vadám samotné žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, která dle jeho názoru odporuje § 3 a násl. vyhlášky č. 503/2006, o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, ve znění účinném do 28. 3. 2013 (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), neboť většina částí žádosti je nevyplněna a je odkazováno na nespecifikované přílohy. Z takto podané žádosti ze dne 23. 9. 2011 se tak nelze dozvědět, na jakých pozemcích je záměr umístěn, neboť klíčové pasáže jsou vyplněny s poznámkou „viz. PD“. Žalobce má za to, že cílem těchto blanketních žádostí je to, aby žadatelé mohli (zejména u takto rozsáhlých staveb) s předmětem žádosti, rozsahem pozemků libovolně manipulovat a příslušné přílohy vyměňovat. S touto námitkou se žalovaný, který její smysl zjevně nepochopil, opět nevypořádal a porušil tak § 68 správního řádu.

K námitce týkající se údajně vadné žádosti žalovaný zopakoval to, co již konstatoval pod bodem ad 7) v žalobou napadeném odvolání. Doplnil, že pokud byl žalobce podrobně seznámen se spisovým materiálem, mohl na uvedené vady upozornit, případně v tomto směru uvést námitky a připomínky. To však neučinil a ani v odvolacích námitkách neuvedl, jaký

dopad na územní řízení jako celek by takto podaná žádost měla mít a jakou újmu by měla znamenat pro účastníky řízení.

Ohledně údajných vad a nesrozumitelnosti žádosti o vydání územního rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení uvádí, že tuto žádost považuje za úplnou; některé skutečnosti, které svým rozsahem překračují místo vyčleněné v předtištěném návrhu, jsou připojeny v samostatných přílohách, včetně seznamu pozemku dotčených stavbou. Chybějící IČ navrhovatele je opomenutím, které nemá vliv na žádného účastníka, neboť navrhovatel je dostatečně specifikován dalšími údaji.

Podle § 45 odst. 1 správního řádu musí žádost mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky. Z ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu mj. plyne, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Právnická osoba podle tohoto ustanovení uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. se žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby se podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 3 k této vyhlášce.

Citovaným ustanovením právních předpisů žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby doručené Magistrátu města Kladna dne 23. 9. 2011 v zásadě vyhovuje. Z výslovně vyjmenovaných povinných náležitostí neobsahuje toliko identifikační číslo žadatele, což je vada, která nemá potenciál mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí o umístění stavby. V žádosti obsažené odkazy na přílohy a projektovou dokumentaci nepovažuje soud za rozporné se zněním příslušných ustanovení správního řádu. Přímou vyhlášku č. 503/2006 Sb. existenci příloh předpokládá, neboť stanoví, že k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby žadatel připojí přílohy uvedené v části B formuláře žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (příloha č. 3 k této vyhlášce) a dokumentaci podle přílohy č. 4 k této vyhlášce, která se zpracovává v rozsahu a podrobnostech s ohledem na podmínky v území a charakter stavby. Za tohoto stavu tudíž nelze dovozovat, že by nebylo přípustné v žádosti na tyto povinné přílohy odkazovat.

Každý účastník územního řízení pak má možnost v návaznosti na oznámení o zahájení územního řízení nahlížet do správního spisu, z něhož si může zjistit, na jakých pozemcích se má příslušný záměr realizovat. Nutno dodat, že k informování veřejnosti o vedeném řízení a jeho rozsahu primárně neslouží žádost, ale právě oznámení o zahájení územního řízení, které bylo v dané věci vydáno dne 24. 11. 2011, bylo řádně doručeno a obsahuje jak přesné označení umísťované stavby, tak označení pozemků na kterých se má tato stavba nacházet, i stručný popis této stavby. Jakákoli manipulace s předmětem žádosti a rozsahem pozemků je za tohoto stavu vyloučena, ostatně tato úvaha žalobce je spíše spekulativní povahy.

Tato námitka je tudíž nedůvodná, a to včetně tvrzení, že rozhodnutí žalovaného bylo v této části nedostatečné, neboť obdobně formulovanou odvolací námitkou se žalovaný zabýval, přičemž jeho závěry nejsou vadné.

Ad 5) žalobce uvádí, že v odvolání obsáhle vypočítal neplatná podkladová stanoviska a vyjádření správce sítí, kdy nebyly splněny požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a většina stanovisek propadla již na podzim 2011, přičemž stavební úřad

rozhodoval v lednu 2012. Argumenty žalovaného uvedené v rozhodnutí jsou pak zcela liché. Nelze například souhlasit s tím, že jestliže má územní rozhodnutí platnost 2 roky, není třeba disponovat aktuálními vyjádřeními správců sítí. Žalovaný proto porušil § 3 správního řádu, z něhož plyne, že žalovaný je ve vztahu ke skutkové stránce věci povinen vycházet ze zásady materiální pravdy. Podle této zásady jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byly jejich úkony v souladu s požadavky obsaženými v ustanovení § 2 správního řádu.

K námitce neplatných a propadlých vyjádření správců sítí žalovaný uvádí, že již v žalobou napadeném rozhodnutí se zabýval tím, zda vyjádření příslušných organizací, která skutečně pozbyla platnosti před rozhodováním stavebního úřadu, je třeba doplňovat či nikoli, resp. zda je nutné pro tuto vadu rozhodnutí stavebního úřadu rušit. Dospěl k závěru, že postačí, pokud budou aktualizovaná vyjádření doložena společně s případnou budoucí žádostí o stavební povolení. Nepovažoval proto z hlediska ekonomického vedení řízení za potřebné rozhodnutí stavebního úřadu rušit, a to též s přihlédnutím k tomu, že žádná z citovaných organizací v územním řízení nevznesla žádné námitky ani připomínky a ani nepodala žádné opravné prostředky.

K námitce týkající se případných stanovisek správců sítí osoba zúčastněná na řízení uvádí, že především stavební úřad má ze své činnosti povědomost o tom, zda v předmětné lokalitě dochází k činnostem, které by měly za následek změny vedení inženýrských sítí a bylo tedy na jeho zvážení, zda bude vyžadovat předložení nových prodloužených vyjádření. Jelikož se situace v místě stavby od doby vydání stanovisek nezměnila, neshledal stavební úřad za nutné vyžadovat prodloužená vyjádření. V současné době je již vydáno pravomocné stavební povolení, jehož součástí je i výstavba lávky, a proto by za této situace bylo nadbytečné vyžadovat aktualizovaná stanoviska pro účely územního řízení.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že i žalovaný stav, kdy stavební úřad rozhodoval za situace, kdy některým stanoviskům vlastníků veřejné a dopravní infrastruktury již vypršela jejich platnost, považoval za vadný a zvažoval, zda dotčená vada má bezprostřední vliv na zákonnost rozhodnutí o umístění stavby. Dospěl k závěru, že nikoliv, přičemž tento svůj závěr odůvodnil. Se závěrem žalovaného se soud ztotožňuje, byť je zřejmé, že rozhodoval-li stavební úřad za situace, kdy stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury již nebyla platná, zatížil správní řízení vadou. Tuto vadu však soud v dané věci nepovažuje za vadu, která v odvolacím řízení nutně musela vést ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Důvody pro tento závěr spatřuje soud především v tom, že v době podání žádosti o vydání rozhodnutí tato stanoviska platná byla. Dále nelze přehlédnout, že tato stanoviska platnost pozbyla během listopadu roku 2010, přičemž rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno hned v lednu 2011; uplynula tedy poměrně krátká doba na to, aby se v mezidobí zásadním způsobem změnila situace ohledně dopravní a technické infrastruktury v místě. Konečně nelze pominout, že rozhodnutí o umístění stavby bylo všem vlastníkům dané infrastruktury doručeno a žádný z nich se proti tomuto rozhodnutí neodvolal, tedy s umístěním stavby jsou všechny tyto osoby srozuměny.

Ad 6) žalobce dále namítá, že stavba v lokalitě poškozuje životní prostředí, neboť vyžaduje kácení dřevin a zasahuje do významného krajinného prvku (památného stromu platanu), přičemž o zásahu do něj nebylo vydáno stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Argumenty žalovaného se v této otázce zcela mýlí s odvolacími

námitkami žalobce. Podle žalobce vydání rozhodnutí o kácení dřevin je podmiňujícím rozhodnutím k umístění stavby a to s ohledem na závěry EIA a také podmínky rozhodnutí žalovaného. Přesouvání tohoto problému do další fáze řízení (tj. do řízení stavebního), je postup bez opory v zákoně. Podmínka č. 8 výroku č. II umístění stavby je tedy v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, neboť je umožněn škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody a vydaného závazného stanoviska dotčeného orgánu.

K chybějícímu povolení ke kácení dřevin a k zásahu do významného krajinného prvku žalovaný odkázal na právní názor plynoucí z rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2008, čj. 4 As 20/2008-84, ve kterém se říká, že závažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě může být dán teprve v okamžiku, kdy nabude právní moci územní rozhodnutí o umístění stavby. Povolení ke kácení dřevin vydává příslušný správní orgán, kterým není stavební úřad. Případná namítaná ochrana památného stromu platanu tak spadá do dalšího stupně projektové dokumentace.

Tato námitka v sobě zahrnuje dvojí problematiku, a to jednak otázku chybějícího povolení ke kácení dřevin a jednak otázku údajného zásahu do významného krajinného prvku, kterým má být strom platan.

K prvé otázce soud konstatuje, že mezi účastníky není spor o to, že ke kácení dřevin je podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nezbytné povolení orgánu ochrany přírody. Neshodují se však v názoru na fázi, ve které je třeba tímto povolením disponovat. Z logiky věci je zřejmé, že toto povolení musí předcházet samotnému pokácení stromu. Pokácení stromu však náleží až do fáze realizace stavby a nikoli do fáze předchozí, tj. do fáze územního řízení. V této otázce se tedy soud ztotožňuje se žalovaným a též s jeho odkazem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 4 As 20/2008-84, z něhož plyne, že závažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě může být dán teprve v okamžiku, kdy nabude právní moci územní rozhodnutí o umístění této stavby (§ 79 stavebního zákona), v němž se jednoznačně vymezí rozsah a situování stavby, a bude tak poprvé najisto postaveno, které dřeviny by při realizaci stavby musely být pokáceny.

Ve vztahu k druhé části námítky, tj. že o zásahu umístěvané stavby do významného krajinného prvku (památného stromu platanu) nebylo vydáno stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, soud konstatuje, že tato námitka zůstala v zásadě nevypořádaná. Žalovaný totiž pouze uvedl, že případná ochrana památného stromu spadá do dalšího stupně projektové dokumentace, žádné bližší důvody, kterými by odvolací námitku vyvrátil, pro tento svůj názor však neuvedl, a proto je jeho rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ad 7) žalobce namítá rozpor stavby s územním plánem a tvrdí, že žalovaný se s touto námitkou uvedenou v odvolání pod bodem č. 10 nevypořádal. Žalobce uvádí, že jestliže je přípustným využitím pozemku parc. č. v k. ú. Kladno pěší cesta, nemůže se jednat o gigantickou nadzemní stavbu. Žalovaný rovněž pominul námitku, že ve správním spise chybí podkladové závazné stanovisko úřadu územního plánování vydané podle § 149 správního řádu nebo vyjádření úřadu architektury a územního plánování Magistrátu města Kladna, což je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 11. 2011, čj. 2 As 66/2011-186.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že stavba je svým umístěním v souladu se závaznými regulativy schváleného územního plánu sídelního útvaru města

Kladna. Stavba je navržena v centrální části města Kladna v současně zastavěném území obce. Vyjádření a stanoviska jak dotčených orgánů, tak i organizací jsou k navrhované stavbě kladná. Tato stanoviska jsou jen jedním z podkladů pro rozhodnutí orgánu státní správy. Výhrady a námitky týkající se nepřesně či neúplně zjištěného stavu věci mohou účastníci nepochybně uplatnit v rámci správního řízení i v rámci odvolacího řízení, což ale žalobce neučinil. Jelikož námitky žalobce jsou obecné, bez uvedení jediného konkrétního údaje, žalovaný se jimi více nezabýval.

K namítanému porušení § 90a stavebního zákona a rozporu stavby s územním plánem osoba zúčastněná na řízení nejprve konstatuje, že jelikož je odbor výstavby, oddělení územního rozhodování Magistrátu města Kladna organizační složkou úřadu obce s rozšířenou působností, není úřad územního plánování dotčeným orgánem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, a tedy, námitka žalobce o chybějícím podkladovém stanovisku úřadu územního plánování není relevantní. Dodává pro úplnost, že ze Společného metodického doporučení odboru stavebního řádu a odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj ČR ze dne 22. 4. 2013 vyplývá, že úřad územního plánování jako dotčený orgán ve smyslu § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona vydává pouhé vyjádření, tj. nezávazný úkon. Soulad stavby s územním plánem je pak zachován, neboť lávka je určena pouze pro pěší a vyhovuje tedy regulativům v dotčeném území, pro které platí funkční využití městská zeleň, kdy je mezi přípustná využití zařazena pěší cesta.

Ze správního spisu, konkrétně z projektové dokumentace, a to výkresu „Situace – územní plán“, č. DUR/D1.2/02, vyplynulo, že stavba je situována z části do plochy smíšené území a z části do plochy městská zeleň.

V odvolání žalobce namítal, že stavba je v rozporu s územním plánem týkajícím se přípustného využití parc. č. v katastrálním území Kladno a dodává, že „pěší cesta“ nemůže znamenat gigantickou nadzemní stavbu. Žalobce následně vyslovuje nesouhlas se závěrem stavebního úřadu, že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací a naopak tvrdí, že není v souladu s územním plánem, funkčním a prostorovým uspořádáním území.

Vypořádání této námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí spojil s vypořádáním námitky brojící proti stanovisku Hasičského záchranného sboru a proti chybějícímu stanovisku Krajské hygienické stanice. Ve vztahu k námitce rozporu stavby s územním plánem a jeho regulativy pak žalovaný uvedl pouze obecné konstatování, že stavba je svým umístěním v souladu se závaznými regulativy schváleného územního plánu sídelního útvaru města Kladna. Dále dodává, že stavba je navržena v centrální části města v zastavěném a urbanizovaném území a že vyjádření a stanoviska dotčených orgánů a organizací jsou kladná. Dále uvádí, že tato námitka je pouhou obecnou výpovědí z veřejně přístupných informací bez konkrétních údajů, a proto se jí nelze více zabývat.

Z provedené rekapitulace relevantních částí odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný na konkrétní odvolací námitku týkající se rozporu stavby s územním plánem adekvátně nereagoval. Předně nelze souhlasit s tím, že by odvolatelova námitka nebyla konkrétní, neboť je zřejmé, že odvolatel polemizuje s výkladem pojmu „pěší cesta“ jakožto pojmem, který je obsažen v územním plánu města Kladna jakožto přípustné využití pro plochu městská zeleň, přičemž je toho názoru, že pod tento pojem nelze zahrnout rozměrnou stavbu. Současně stavebnímu úřadu odvolatel vytýká, že v jeho rozhodnutí je obsaženo pouze obecné konstatování. Žalovaný však v zásadě neučinil nic víc, než že zopakoval totéž obecné konstatování, ovšem k tomu, co všechno lze zahrnout pod pojem „pěší cesta“ se vůbec nevyjádřil. Je to přitom právě stavební úřad, resp. odvolací správní orgán, který musí učinit a odůvodnit úvahu o souladu záměru s územním plánem a tedy i

regulativy územního plánu vysvětlit. Argumentem, že stavba je navržena v zastavěném a urbanizovaném území obce, přitom žalobce odvolací námitku vůbec nevyvrací.

Z uvedených důvodů je soud nucen konstatovat, že v daném dílčím rozsahu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Tentýž závěr musí soud zopakovat i ve vztahu k námitce, že ve správním spise chybí podkladové závazné stanovisko úřadu územního plánování vydané podle § 149 správního řádu nebo vyjádření úřadu architektury a územního plánování Magistrátu města Kladna, neboť ani na tuto odvolací námitku žalovaný nereagoval.

Ad 8) žalobce namítá porušení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a zásah do krajinného rázu. Rovněž požadoval doložit barevné řešení stavby. Žalovaný ovšem námitku, že se na danou stavbu nevztahuje § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, zcela pominul. Žalobce opětovně poukazuje na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 12. 9. 2008, č.j. 2 As 49/2007-191, přičemž dodává, že se v daném území nacházejí chráněné druhy živočichů, v důsledku záměru dojde ke kácení dřevin, část pozemků byla pod ochranou ZPF, proto se v žádném případě nejedná o silně urbanizované a zastavěné území a je nutno posoudit zásah do krajinného rázu. Klíčové proto je to, že se orgán ochrany přírody a krajiny ke krajinnému rázu vůbec nevyjádřil. Tento odvolací důvod přitom žalovaný nevyvrátil.

K námitce zásahu do krajinného rázu žalovaný upozornil na to, že ke stavbě vydal kladné stanovisko orgán ochrany a přírody (Magistrát města Kladna, odbor životního prostředí dne 15. 3. 2011). Z komplexního posouzení spisového materiálu vyplývá, že předmětná stavba nesníží významným způsobem estetickou ani přírodní hodnotu krajinného rázu ani nenaruší kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině, protože je situována přímo ve stávající zástavbě. Jelikož vznik estetických hodnot je závislý na mnoha subjektivních i objektivních aspektech, dochází k rozdílným názorům na ochranu krajinného rázu. Žalobci přitom nelze přiznat oprávnění posuzovat soulad stavby s krajinným rázem, jestliže naproti jeho subjektivním názorům stojí stanoviska dotčených orgánů. Pro stavbu jako celek vydal také Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství 23. 10. 2010 stanovisko EIA. Výjimka podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny pak byla udělena rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství dne 26. 4. 2011 pod č.j. 015858/2011/KUSK.

Ve vztahu k této námitce nelze podle názoru konstatovat, že by ji žalovaný pominul, naopak ji vypořádal poměrně rozsáhle. Konstatoval například, že z komplexního posouzení spisového materiálu vyplývá, že předmětná stavba nesníží významným způsobem estetickou ani přírodní hodnotu krajinného rázu ani nenaruší kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině, protože je situována přímo ve stávající zástavbě. S tímto závěrem žalovaného soud souhlasí a dodává, že má oporu zejména v projektové dokumentaci, a to ve výkresu „Zákres do KN, záborové schéma“, č. DUR/D1.1/02, z něhož je patrné, že je záměr umísťován do zastavěného území. Na tomto záměru nemůže nic změnit ani tvrzení o výskytu chráněných živočichů, nutnosti kácení dřevin ani to, že část pozemků byla pod ochranou ZPF, neboť to jsou skutečnosti, které s ochranou krajinného rázu přímo nesouvisí, ale k jejich ochraně slouží jiné instituty. Tato námitka tudíž není důvodná.

Ad 9) žalobce brojí též proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s jeho odvolací námitkou týkající se světelného znečištění. Konkrétně v odvolání požadoval posouzení světelného znečištění formou studie, popřípadě alespoň formou vyjádření orgánu ochrany

přírody nebo hygienické stanice. Také namítal, že ani orgán ochrany přírody ani hygienická stanice se nevyjadřovala k negativním dopadům světelného znečištění ve smyslu § 2 písm. r) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Toto přitom podle žalobce musí být posouzeno již v územním řízení, protože jde o požadavky zvláštních právních předpisů (zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona o ochraně ovzduší). Tvrzení žalovaného, že tato námitka směřuje do stavebního řízení, nemá oporu ve vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Tato vyhláška se požadavky na světelné znečištění nezabývá. Jde totiž ryze o otázku ochrany přírody a krajiny. Žalobce tedy má za to, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rovněž porušil § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

K námitce světelného znečištění žalovaný uvedl, že tato námitka směřuje až do stavebního řízení, kdy dokumentace pro stavební řízení musí být v souladu s vyhláškou 499/2006 Sb.

K žalobnímu bodu týkajícímu se nevypořádání námitky světelného znečištění osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se shoduje se správními orgány v tom, že příslušná vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) neobsahuje ustanovení, na jehož základě by v územním řízení mělo být posuzováno osvětlení lávky. Pro úplnost osoba zúčastněná na řízení uvádí, že zákon o ochraně ovzduší, byl s účinností k 1. 9. 2012 zrušen. Příslušná posouzení obsahující podmínky ochrany ovzduší byla vydávána dle § 17 tohoto zákona a týkala se povolování stacionárních zdrojů (tj. nikoli vyjádření týkající se světelného znečištění). Není jasné, čeho se žalobce domáhal posoudit, a jeho požadavek je proto neurčitý.

V této otázce námitce se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že detaily osvětlení lávky budou řešeny až ve stavebním řízení. Jde totiž o stavebně technické otázky, které v detailech, které požaduje žalobce, v územním řízení řešit nelze. K tomu soud dodává, že z žádného zvláštního právního předpisu požadavek na studii světelného znečištění či požadavek na vyjádření orgánu ochrany přírody nebo hygienické stanice pro územní řízení neplyne.

Ad 10) žalobce namítá porušení § 149 správního řádu z důvodu nepřezkoumání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 8. 12. 2010. Touto námitkou se žalovaný opět odmítl zabývat s tím, že jde o námitku účelovou a zneužívající právo. Žalobce má naopak za to, že je oprávněn vznášet námitky k protipožární ochraně, neboť ta souvisí s ochranou přírody a krajiny. Předložené stanovisko přitom působí zcela nevěrohodně, neboť je vydané k neznámé dokumentaci blíže nedefinované stupněm, autorem, datem vyhotovení, stavba není definována pozemky, na kterých má být umístěna a závazné stanovisko bylo vydáno ještě před ukončením posuzování EIA a vydáním Stanoviska k němu v lednu 2011.

K námitce porušení § 149 správního řádu a námitce nepřezkoumatelnosti stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje žalovaný zdůraznil, že tato problematika nespadá do činností žalobce, které jsou vymezeny v jeho stanovách, proto mu nepřisluší posuzovat požárně technické řešení stavby. Zdůraznil, že požárně bezpečnostní řešení stavby zpracoval Ing. A. K., autorizovaný inženýr pro požární řešení, tvoří pouze výňatek z celkového požárně bezpečnostního řešení pro stavbu Central Kladno, která zůstává i nadále v platnosti.

K námitkám týkajícím se stanoviska Hasičského záchranného sboru osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na to, že v rámci územního řízení bylo zpracováno požárně bezpečnostní řešení celé stavby, které tedy zahrnovalo i stavbu lávky jako jedné z únikových cest v případě požáru. K tomuto požárně bezpečnostnímu řešení bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 23. 8. 2010, které bylo žalobcem též napadeno. V rámci jeho přezkumu bylo potvrzeno Ministerstvem vnitra – generálním ředitelstvím záchranného sboru České republiky ze dne 8. 8. 2012, čj. MV-87720-3/PO-PRE-2012. Osoba zúčastněná na řízení se tedy domnívá, že požadavkem na opakovaný přezkum uvedeného stanoviska žalobce jedná v úmyslu poškodit investora a jde o šikanózní výkon procesních práv. To dokládají uváděné zástupné důvody, jimiž se odůvodňuje žádost o přezkum (např. výskyt chráněných živočichů, kterými se požárně bezpečnostní řešení lávky nezabývá, když veřejný zájem je chráněn jinými právními předpisy, než požárně-bezpečnostními). Účelové je i tvrzení žalobce o nevěrohodnosti závazného stanoviska, neboť z označení názvu stavby (Central Kladno – lávka pro pěší), místa stavby (K., ul. P. B.), definicí, že jde o územní řízení, je jasné, k jaké stavbě a k jakému řízení je stanovisko vydáváno. Je irelevantní, v jakém okamžiku je závazné stanovisko vydáváno i to, že v době vydávání stanoviska probíhalo řízení EIA. Rozhodné naopak je, k jaké projektové dokumentaci je stanovisko vydáváno.

Z podaného odvolání plyne, že žalobce skutečně požadoval přezkum závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 8. 12. 2010. Podle § 149 odst. 4 správního řádu přitom platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Toto ustanovení však nelze posuzovat paušálně, tj. na uvedeném postupu trvat i za předpokladu, že odvolatel v odvolání nevznáší skutečnou odbornou otázku, ke které by bylo zapotřebí znát stanovisko od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu.

Jestliže v dané věci odvolatel pouze obecně namítal, že stanovisko je neurčité pro nedostatečnou identifikaci projektové dokumentace a stavby samotné, že stanovisko bylo vydáno před ukončením posuzování EIA a že není patřičně odůvodněno, nejde o námitky směřující do odborných otázek, které by bylo zapotřebí posuzovat skrze přezkum stanoviska dotčeného orgánu, ale jde o námitky obecného charakteru, jejichž posouzení je plně v pravomoci odvolacího orgánu. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud nepostoupil toto napadené stanovisko správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, ovšem s jeho argumentací, že taková námitka žalobkyni z titulu jejího zaměření vůbec nepřísluší, soud nesouhlasí. K tomu nutno poznamenat, že jestliže se žalobkyně stala účastníkem územního řízení, přísluší jí v zásadě vznášet jakékoli námitky a právní orgány jsou povinny se s nimi vypořádat.

V dané otázce tedy žalovaný sice nepochybil, pokud závazné stanovisko nepředložil k přezkumu, avšak důvody, pro které tak učinil, jsou liché a rozhodnutí žalovaného v této části stojí na nesprávných důvodech.

Ad 11) žalobce uvádí, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou č. 14 týkající se absence závazného stanoviska podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), ačkoli to na str. č. 14 rozhodnutí předstírá.

K námitce chybějícího stanoviska hygienické stanice žalovaný uvedl, že se ztotožnil s okruhem dotčených orgánů, který stanovil stavební úřad. Žalobce přitom neuvádí, v čem spatřuje dopad stavby na veřejné zdraví.

Ohledně námítky týkající se chybějícího stanoviska hygienické stanice osoba zúčastněná na řízení uvedla, že zpracování hlukové studie týkající se stavební činnosti spadá až do řízení o vydání stavebního povolení. Krajská hygienická stanice přitom dne 3. 11. 2010 potvrdila, že v daném územním řízení není dotčeným orgánem a proto závazné stanovisko nevydává. K problematice světelného znečištění z reklam osoba zúčastněná na řízení uvádí, že na stavbě lávky nebudou umístěna žádná reklamní zařízení, proto se neuplatní § 24d vyhlášky č. 501/2006 Sb. Osvětlena bude pouze lávka samotná, přičemž počet a druh svítidel bude řešen až v rámci řízení o vydání stavebního povolení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto námitku vypořádal s tím, že směřuje až do fáze stavebního řízení. To znamená, že Krajskou hygienickou stanicí nepovažoval za dotčený orgán. To odpovídá obsahu správního spisu, z něhož plyne, že přípisem ze dne 3. 11. 2010 Krajská hygienická stanice žadateli o vydání územního rozhodnutí sdělila, že není v dané věci dotčeným orgánem, neboť předloženým návrhem nejsou dotčeny zájmy chráněné orgány ochrany veřejného zdraví. Byť odkaz na ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona je v dané souvislosti zavádějící, nic to nemění na správnosti učiněného závěru. Ostatně i žalobce nezbytnost tohoto stanoviska opírá o důvody související se samotnou výstavbou (hluková zátěž ze stavební činnosti) a nikoli s umístěním stavby. Tato námitka tudíž není důvodná.

Ad 12) žalobce uvádí, že s námitkou nedostatečné likvidace dešťových vod se žalovaný vypořádal odkazem na stanovisko Magistrátu města Kladna, vodoprávního úřadu ze dne 16. 3. 2011, čj. OŽP/1313/Ko. Žalobce ale uváděl řadu konkrétních námitek, kdy žádal, aby se orgán ochrany životního prostředí a vodoprávní úřad vyjádřili ke kapacitě a řešení retenční nádrže na dešťové vody, k žádosti o využití dešťových vod pro závlahy zelených ploch v areálu, k požadavku optimalizovat velikost retenční nádrže pro ochranu kanalizační sítě před jejím přetížením (v případě lokální povodně hrozí škody na biotopu chráněných živočichů) a k nesouhlasu s vypouštěním srážkových vod do kanalizace. Rozhodnutí žalovaného, které pouze odkazuje na vydaná stanoviska a vyjádření a s námitkami se nevypořádává, je z tohoto důvodu v rozporu se závěry plynoucími z rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2009, čj. 4 As 24/2009-205.

K námitce nevypořádání odvolací námitky týkající se likvidace dešťových vod žalovaný uvádí, že odkázal, stejně jako to učinil již v žalobou napadeném rozhodnutí, na stanovisko vodoprávního orgánu Magistrátu města Kladna, odboru životního prostředí ze dne 16. 3. 2011, čj. OŽP/1313/Ko. Pokud jde o požadavek žalobce na přezkum vyjádření Magistrátu města Kladna, odboru životního prostředí ze dne 31. 3. 2011 z důvodu, že se toto nezabývalo likvidací dešťových vod, konstatuje žalovaný, že jelikož jde o vyjádření, nelze postupovat podle § 149 správního řádu. Touto otázkou se přitom zabývalo stanovisko vodoprávního úřadu. Nelze rovněž přehlížet, že komplexní posouzení EIA provedl nadřízený správní orgán; zde je ostatně navržena retenční nádrž, jsou upřesněny inženýrskogeologické a hydrogeologické poměry apod.

K námitce vztahující se k nevypořádání likvidace dešťových vod se podle názoru osoby zúčastněné na řízení vztahuje vyjádření odboru životního prostředí Magistrátu města Kladna ze dne 31. 3. 2011, ve kterém je konstatováno, že jde o samostatnou lávku pro pěší z pochozí vrstvy prken, přičemž v místě založení lávky mezi bytovými domy je navržena zpevněná plocha – dlažba, umožňující vsakování dešťových vod s liniovým žlabem v patě

plochy zaústěným do jednotné kanalizace, a to se závěrem, že předmětná stavba je možná. Z toho lze implicitně dovozovat, že vodoprávní orgán neshledal to, že by záměrem byly dotčeny zájmy chráněné vodním zákonem, jinak by totiž musel vydat závazné stanovisko ve smyslu ustanovení § 104 odst. 9 vodního zákona. Jelikož v dané věci bylo vydáno jeho vyjádření, je požadavek na přezkum podle § 149 odst. 4 správního řádu nesprávný. Pokud je o kapacitu retenční nádrže, tato byla řešena v jiném územním řízení týkajícím se I. etapy stavby Central Kladno.

Ve vztahu k této námitce musí soud konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesrozumitelné. Je totiž zřejmé, že žalovaný zaměnil dvě stanoviska Magistrátu města Kladna – odboru životního prostředí, a to konkrétně stanovisko ze dne 16. 3. 2011, čj. OŽP/1313/11, zpracované Mgr. T. a stanovisko ze dne 31. 3. 2011, OŽP-1313/11/Ko, zpracované Ing. K.. Za stanovisko vodoprávního orgánu považoval stanovisko z 16. 3. 2011, ačkoli je jím stanovisko ze dne 31. 3. 2011. Přezkum stanoviska ze dne 31. 3. 2011 podle § 149 správního řádu pak odmítl s tím, že nejde o stanovisko vodoprávního orgánu, ačkoli to jím nepochybně je. V důsledku této záměny jsou pak argumenty žalovaného zcela nepřiléhavé a nesrozumitelné a jeho rozhodnutí je rozsahu vypořádání této námitky tudíž nepřezkoumatelné.

Ad 13) žalobce brojí proti tomu, že se žalovaný nevypořádal s hrozbou sesuvů půdy a s chybějícím stanoviskem báňského úřadu podle zákona č. 44/1998 Sb., horní zákona, ve znění pozdějších předpisů. V dané věci přitom jde o poddolované území a není vyloučen pokles povrchového terénu, což plyne mj. z báňského posouzení ze dne 22. 10. 2010, čj. KLA/2758/OHM/1025/10, zpracovaného Palivovým kombinátem Ústí, s. p., střediskem Kladenské doly. Tento požadavek žalovaný přechází s tím, že báňský úřad jako dotčený orgán je se stavbou seznámen. Toto tvrzení však zpochybňuje to, že báňskému úřadu byla rozhodnutí doručována veřejnou vyhláškou. Námitku, že ve spise chybí hydrogeologický průzkum a žádost o přezkoumání, zda se tento zabývá geologickou stabilitou území, žalovaný nevypořádal.

K námitce hrozícího sesuvu půdy žalovaný odkazuje na odůvodnění uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí odkazující zejména na stanovisko EIA a na to, že Obvodní báňský úřad je veden jako dotčený orgán v napadeném rozhodnutí a je s návrhem stavby seznámen.

K nevypořádání se s hrozbou sesuvu půdy a k chybějícímu stanovisku báňského úřadu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že správcem chráněného ložiskového území je organizace Palivový kombinát Ústí, státní podnik, který vydal báňské posouzení dne 2. 11. 2010. Již v územním řízení týkajícím se I. etapy stavby Central Kladno obvodní báňský úřad odkázal na tuto organizaci s tím, že tato má sdělit příslušné podmínky. Osoba zúčastněná na řízení však zdůrazňuje, že se stavba lávky nenachází v chráněném ložiskovém území. Dále osoba zúčastněná na řízení uvádí, že právě s ohledem na vyjádření správce chráněného ložiskového území, ve kterém se mj. uvádí, že navrhovaná stavba se nachází na jižní hranici chráněného ložiskového území Švermov, bylo celé staveniště zařazeno do V. skupiny stavenišť podle ČNS – 7300039, které stanoví podmínky pro navrhování všech druhů stavebních objektů a strojnětechnického zařízení na území v dosahu účinku hlubinného dobývání. V rámci stavebního řízení pak bude projektová dokumentace posuzována i z těchto hledisek. Pokud jde o chybějící vyjádření báňského úřadu, odkazuje osoba zúčastněná na řízení na vyjádření Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. 23053/2010/02/001, které obdržela v rámci územního řízení týkajícího se záměru hlavní budovy. Toto vyjádření

odkazovalo právě na organizaci Palivový kombinát Ústí, státní podnik, který následně vydal shora uvedené posouzení. Správní orgány proto byly s uvedenými závěry seznámeny a postupovaly zcela v souladu s § 4 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož stavební úřady přednostně využívají zjednodušující postupy a postupují tak, aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány.

I v návaznosti na tuto námitku je třeba konstatovat, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zejména nevysvětluje, proč případně nebylo zapotřebí stanovisko Obvodního báňského úřadu, ačkoli ten byl v řízení o umístění stavby považován za dotčený orgán. Pro přezkumné řízení soudní platí, že důvody rozhodnutí nemůže později doplňovat ani sám žalovaný v rámci svého vyjádření (který tak v dané věci ostatně nečiní), ani soud, natož osoba zúčastněná na řízení.

Pokud jde o druhou část této námitky týkající se požadavku na zpracování geologického průzkumu, nutno konstatovat, že odkaz na stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 23. 12. 2010 (tzv. stanovisko EIA) ve vztahu k shodně formulované námitce odvolací je rovněž nepřiléhavé, neboť z tohoto stanoviska neplyne nic jiného, než že před vydáním územního rozhodnutí nechá investor zpracovat podrobný inženýrsko-geologický průzkum (viz zejména podmínky 27 a 28). Tento argument proto odvolací námitku žalobce nevyvrací a ta tudíž zůstává nezodpovězena. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný bude muset nejprve posoudit, zda požadovaný průzkum byl pro dané řízení zapotřebí, a poté i otázkou, zda byl vyhotoven.

Ad 14) žalobce namítá porušení rozhodnutí o výjimce z ochrany podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce v odvolání konkrétně namítal, že rozhodnutí stavebního úřadu nerespektuje vydané rozhodnutí o výjimce z ochrany podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny z 26. 4. 2011, a proto požadoval podpořit hnízdění ptáků instalací jednoznačného a určeného počtu budek a polobudek specifikované kapacity a velikosti, včetně zásobovaného napajedla. Další konkrétní námitkou pak brožil proti chybějícímu definitivnímu návrhu sadových úprav se zaměřením na vytvoření úkrytů pro chráněná zvířata. Žalovaný však na str. 15 a 16 svého rozhodnutí pouze obecně konstatoval, že rozhodnutí o výjimce z ochrany podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo vydáno s právní mocí dne 16. 8. 2011.

K námitce týkající se porušení rozhodnutí o výjimce z ochrany podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny odkazuje žalovaný pro totožnost na bod 7 tohoto vyjádření.

K námitce týkající se porušení rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny osoba zúčastněná na řízení uvádí, že otázky podpory hnízdění ptáků a sadové úpravy jsou z povahy věci řešeny v rámci územního rozhodnutí týkajícího se I. etapy stavby Central Kladno a nikoli v rámci územního řízení týkajícího se lávky. Osoba zúčastněná na řízení dále poukazuje na to, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 26. 4. 2011, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena výjimka podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, bylo na základě odvolání občanského sdružení PRO Kladno přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, které uvedené rozhodnutí dne 29. 7. 2001 potvrdilo.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že ve vztahu k této námitce žalovaný konstatoval pouze, že výjimka podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny byla udělena a toto rozhodnutí je pravomocné. Tím ovšem žalovaný neodpovídá na odvolací

námítku žalobce, neboť ta nesměřovala k tomu, že by tato výjimka nebyla udělena, ale k tomu, že ji územní rozhodnutí nerespektuje. Příléhavé odůvodnění tudíž chybí, což působí nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro shora uvedené důvody (nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost) soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věc současně vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Jelikož důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zjistil soud ještě před tím, než se ve věci konalo jednání, toto nařízené jednání odvolal a ve věci z důvodu procení ekonomie rozhodl bez nařízení jednání, jak to ostatně shora uvedené ustanovení výslovně připouští.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 3000 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalovaný právo na náhradu nákladů nemá, neboť ve věci úspěch neměl.

Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů jim nepřiznal (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. září 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová